

ZWROTKI

ÓZEF JANKOWSKI

ZWROTKI

Druk Piotra Laskauera i S-ki. Warszawa.

Józef Jankowski

Józef Jankowski

Z W R O T K I

WARSZAWA
Nakładem Gebethnera i Wolffa.
1903.

33434

98748

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
im. Jerzego Giedroycia w Białymstoku

FUW0217816

Дозволено Цензурою.

Варшава, 30 Сентября 1902 г.

K-41/79/98748

Z KSIĘGOZBIORU

Zygmunta Szolnego

Nr _____

MUSA ARDENS.

Zasypiam codzien z pieśnią
I mam cudowne sny,
Bo ludzie mi się nie śnią,
Wciąż tylko pieśń i ty.

Lecz jako złote liście,
Za chwilą chwila mknie,
Aż wszystko się złościście
Zamąci – tak jak w śnie.

I oto snów ozdobą
Stropionym wśród tej mgły,
Bo nie wiem, czy pieśń toba,
Czy pieśnią jesteś ty.

Za falą mych uczuć gorętszą
Tyś droższą mi codnia i świętszą,
Bo oto istotą mą całą
Już klęczeć przed tobą – za mało.

Bo oto – w najczulszej podzięce,
Jak dziecko, bym brał cię na ręce –
I niósł tak od cierni i głogu
Najdalej – aniołom i Bogu.

Pocałunki twoje, droga,
 Taką niebios tchną słodyczą,
 Że je w niebie aniołowie,
 Aniołowie słodcy liczą.

Pocałunki twoje, droga,
 Wypełnione taką ciszą,
 Że je w niebie aniołowie
 Aniołowie cisi piszą.

Jak najczulszych marzeń runo,
 Jak anielską ducha przędzę,
 Aniołowie zapisują,
 Zapisują w wielkiej księdze.

Spromienieni, cisi, biali,
 Zapisują niestrudzenie
 Na anielskich marzeń świty
 I na moje wybawienie.

Na przytulnej piersi twojej
 Pozwól spocząć mojej głowie!
 Niech, jak trumny mej wezgłowie,
 Na najcichsze sny mnie koi.

Niech w toń cichą spadający,
 O miłości wiecznej marzę,
 O miłości, gorejącej
 Na nieznanym gdzieś obszarze.

gocint war jenera .
Omio mi jenera o dwojej
Oseper mi etowa ^{nieloci} poraudne
Mio o jnadeiwnej w dwozy
Daj mi dowody ^{Twejej radosci} gorzej
Dowiedzi ze szepky ^{miłości}
Twoje nie obfudne

Ty jesteś, jak obłok daleki,
Po niebie wysokim ci płynąć,
Mnie twojej wyglądać opieki,
I tęsknić — i kochać — i ginąć.

Ty jesteś, jak obłok daleki:
Na moje strudzone powieki
Spłyn cichem jaśnieniem mgły lekkiej
I zamknij je, zamknij na wieki!

Ty jesteś moim ^{nie}fikucem
maksimum

Ty jesteś pseudonym
mym cmem

ty jesteś moim ^{nie}widzeniem
pragnieniem

Bajkowem

Nie wykręcam w swój ^{nie}mozy
szachownic

Miłoscią i dobrotą i ^{nie}stom

W przepięknej polskiej jesieni,
Co złote ścięte kobierce,
Snopem przezczystych promieni
Miłość mi spadła na serce.

W przepięknej polskiej jesieni,
Czarów nie godzien podjęcia,
Zrzekłem się wiosny, promieni:
Miłości cudnej dziewczęcia.

Twoja miłość jest ciekawym
dziejstwem. Twoja. Ciepła, szlachetna

Na moich oczu smutne tonie
 Ty położyłaś małe dłonie—
 I przestoniłaś niemi cały
 Świat mej tęsknoty rozszalałej.

A mnie się zdało, przez te oczy
 Wieczności słodkiej zdrój się toczy
 I dusza, gubiąc nocne cienie,
 Leci w słoneczne rozwidnienie.

~~Wszak stały się~~
 Łzy stały się w oczach moich
 Punktów Tę
 Pod pieczęcią ustek Twoich
 Wzrost znikł jak zły
 Lzy spłynęły z oczu moich
 Słona woda Tę
 Pod atryktem ~~szła~~ ^{moją} Twoją
 Dobrze mi

We śnie—lube zachwycenie—
 Całowałem twoje nogi—
 I składałem na nich w drzeniach
 Świat mych tęsknot, świat mej trwogi.

Błysła jawa z dziennym świtem,
 Znów w miłosnej tonę męce,
 Nie śmiem nóg twych ucałować,
 Więc całuję tylko ręce.

~~Wszak stały się~~
 Łzy stały się w oczach moich
 Punktów Tę
 Pod pieczęcią ustek Twoich
 Wzrost znikł jak zły
 Lzy spłynęły z oczu moich
 Słona woda Tę
 Pod atryktem ~~szła~~ ^{moją} Twoją
 Dobrze mi

Ust twoich się boje, dziewczyno!
 Jak ognia, ust twoich się boje!
 Gdy zetkną się z memi i spłyną,
 Zginiemy, dziewczyno, oboje.

A wtedy przez zbytne kochanie
 Z miłości tak pełnej obszaru
 Ból serca, dziewczyno, zostanie
 I pustka – i zgłiszcze pożaru.

Onie pros o usta moje
 Ja nie tak lekko
 Chce doje pieśń
 Boje się b. i. ^{Troje}
 Końca tej baśni
 Bo ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 I moe ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Liadren ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Onobas ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 I ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}

Choć jesteśmy tylko ludźmi,
 Ta, dla której w niebo szala:
 Dusza nasza coraz wyższy
 Okrąg wznieca i wyzwała.

I tak wnosim się wciąż wyżej,
 Choć nas ziemia tęsknie mami,
 Bo jesteśmy po to ludźmi,
 By się stawać aniołami.

Kodri sie ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Potnie ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 I ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Amisley ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Koni ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Gorazka ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Aniołkiem ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Kętem ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Kieramy ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 Tapa ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 I ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}
 I ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę} ^{chcę}

Ty w swoje białe małe dłonie
Weź skołatane serce moje:
Serce, co krwawe przeszło boje,
Serce, co krwią żałości płonie.

I przepaść wybierz, gdzie najprawszy
Wzrok głębi nie uświęci:
Tam serce moje przeżegnawszy,
Rzuć w otchłań niepamięci!

Gdy oczy całuję tve, dziewczę,
Pragnienie tem kresu nie dotrze,
Bo oto bym zaraz całował
Twe usta, tve usta najślodsze.

Gdy usta całuję, zapędom
Szalonym znów tamę kłaść muszę,
Bo oto bym całą całował
Promienną, wzruszoną twą duszę.

Twe ręce—to lilie przezyste,
 Twe ręce blask świętych powleka,
 Twe ręce—to jakaś z dziecinnych
 Lat moich pamiątka daleka.

Twe ręce—to ręce anioła,
 Co w cichej konania godzinie
 Kłąć leki na oczy gasnące
 Z miłością najcichszą przyplynie.

Ten kwiat, coś dała mi, skłonnością
 Świadcząca się wzajemną,
 Ten kwiat, dziewczyno ukochana,
 Ten kwiat spał dzisiaj ze mną.

Do serca-m tulił go i cudny
 Sen śniłem aż do rana,
 Żeś w kwiat, dziewczyno, przemieniona,
 Dziewczyno ukochana!

*Przezysta by była miłość aś
 By cię nie widzieć kwiatkiem
 Nie uł jej piaseczka miłości
 zranieniem
 Nie takiej miłości kto żył
 nie pamięć*

Gdy wtulasz się w moje objęcia,
Sto ramion mieć pragnę, nie dwoje,
Bym każdą cząsteczkę twą święcie
Ogarnął, jak słuszne, jak moje.

Bo oto mam trwożne uczucie,
Jak gdybym Bożego spowicia
Skarb drogi ochraniał na wieki
Od śmierci, od losu, od życia.

W godzinie nocnej twa obecność,
Jak obłok, do mnie spływa:
Miłością moją obarczona,
Dziewczyno nieszczęśliwa!

I widzę ciebie — pochyloną
Nad łóżem w niemej skrusze,
Roniącą pacierz najgorętszy
Za moję chorą duszę.

Ty jedno: w natchnienia świat prowadź!
 Ty jedno daj tylko: miłować!
 Bym duszę na życia tym stoku
 W promiennym czuł ciągle uroku.

Od gwiazd i od słońca na niebie,
 Ach, droższą mi nawet od ciebie,
 Ta dusza, co ciebie miłuje,
 Ta miłość, co duszę twą czuje.

Z miłości naszej nic nie zerwiemy,
 Co z ziemskiej grzechu tu plamy —
 I całą miłość na całą wieczność
 Pragnień za grób zachowamy.

A jeśli nawet nic po za grobem
 Niema — i wieczność — czcze dymy,
 Sami miłości naszej zasobem
 Niebo tam całe stworzymy.

Przed domem stoję na ulicy,
W przepływie nocnych tchnień, —
Tam w oknie przemknął z za firanki
Mej ukochanej cień.

Hej! pilnie strzegą cię dokoła,
Ochronna wkoło straż,
Lecz ochroniejsza mej dziewczyny
Anielska świętej twarzy!

Nikt nie obroni od „grochu”
Nikt od lańby nie obroni
Opieką! To wasta ciwiedu
Krytyka a ciotwiedu nie czyni
~~Znajomość~~ eye
Gdy stymy takie twarde
Bo gębie w dem znajomość dury
Kwas usoty pociwie no ienie
The utueneł nie go nie skruszy
Dobry charakter i chęci
Kobrymija ciotka od tego
Uwie senekpa onsta nie usci
Bo wioles tam jest debrego.

Posępna jadę okolicą...
Na niebios ciemnym tle
Księżycą sierp, — świat cały tonie
W obłądnej szarej mgle.

Przedemną nocy czarnej tchnienie
I niezmierna dal...
Hej! a w mej piersi po dziewczynie
Ogromny płacze żal.

Ostatni dzwonek – uścisk ręki –
 Lokomotywy świst –
 – Bądź zdrowa! rychle... nie zapomnij!
 I pisz – za listem list!

Na dworcu stoję opuszczonym,
 Zastygły gryzę żal –
 I nie wiem, czy w mej piersi serce,
 Czy tam odjeżdża w dal.

Nie wierz, gdy przyjdą ci obwieścić,
 Żem umarł w życia maju,
 Lecz wierz: że zawsze wierny tobie,
 Gdzieś w obcym tęsknięć kraju.

W kraju, gdzie wiecznie cudna jesień.
 I słońca blask lśni złoty:
 Pośród cyprysów smutny chodzę
 I co dnia mrę z tęsknoty.

Miłosc to dla mnie
 mirowina - i
 i
 i

Miłosc się zjawia
 jak bryk stupierenny
 Ducha serce silnym
 pacmem maki
 Dusza hymn i pioska
 cudny efektowny
 Melodja cudna plyn
 szczecia i w
 Odradea syako i syak
 w grieb. Staca

Miłość nasza jest bez celu:
Ani zysków, ni fortelu,
Ani gniazdka, ni rupieci,
Ni małżeństwa – ani dzieci.

Miłość nasza jest bez celu,
Tu na ziemi zgorszy wielu,
Śród aniołów jasnych grona
Najprzytulniej uwielbiona.

Ta mnie zwrotka nie kosztuje
Nic, wždy-m próżniak ja nielada
Nauczyciel nieodstępny
Za mnie snuje i układa.

Nauczyciel całkiem ślepy,
Z psotnych myśli siedzi bandą
Na mym karku – a ja piszę
Pod jego dyktando.

MUSĀ DOLENS.

Mój maleńki ból kołysząc,
 Śpiewała mi matka:
 Luli mały! będziesz wielki,
 Kiedy wzrośniesz w latka!

Prawda, matko! Ból się rozrósł,
 Pierś strasznie ugniata, —
 I już go nie ukołyszą
 Wszystkie matki świata.

Kiedyś moim jest dziecią
 wie kłam mówią etan
 2 ~~prawa~~ duoko. Tak wa
 ciam
 Mary dziećmi grany
 Gdy ~~z~~ dorosłym
 Wzroścy grana, że
 prawda, poia
 Ray techniki poroide
 prasa Gabrie ^{flasi} prawdy
 dzbordas

Nina jej było na imię...
Czujesz wdzięk piękna w naturze?..
Tak czystą była jej dusza...
Patrz! anioł przemknął tam w górze!

A potem – mała trumienka
W kadzidel i gromnic dymie...
Słyszysz, jak serce mi pęka?...
Nina jej było na imię.

Kocham lazury uśmiechnięte,
Gdy strojne w blask bez skazy –
I kocham obłok mijający –
I rzeźby – i obrazy.

I o mym guście do płci pięknej
Źle niechaj nikt nie mniema:
Gdyż najpiękniejszą z ziemskich dziewic,
Tę kocham – której niema.

Jak błędny ptak, jak błędny ptak,
Przed twoje spadam stopy:
Obląkał mnie wędrówki szlak
I nieba mego stropy.

Ty w gniazdo z róż, na pierś mnie złóż,
Na serca ogrzej fali!
Z przytulnych róż, z rozblaskiem zórz
Odrunę jutro dalej.

Codziennej ufając otusze,
Kochały się wzajem ich dusze
I tęczę najczulszą uroku
Promiennie wieszały na wzroku...

Znasz taką piosenkę?.. Osnowa
Jej całkiem nie ziemską; duchowa:
Oboje zbyt byli nieśmiali,
By tu się na ziemi kochali.

Po tylu latach na mej piersi,
Jak kwiat, spoczęła czuły,
I lzy z jej oczu opowieścią
Długą się, długą snuły...

I wszystkie, jako sen bolesny,
Wpłynęły w moją duszę –
I dzisiaj łzami temi ciebie,
Dziewczyno, karmić muszę.

Gdy umrę, w najwyższym okręgu,
Co z troski wszej wyzwala,
Zastępy aniołów niebieskich
Lustrować będę zdala –

I znowu zakocham się w jednym
Z skrzydłami najbielszemi --
I znowu się zacznie historia
Ta sama, co na ziemi.

Twa pierś cudna – morza fala,
Najponętniej wirem wzdęta...
Hej, żeglarzu! mijaj zdala!
Bo pociągnie – i opęta.

Jam z nieszczęściem zbratan dawno,
W zradną toń się rzucam śmieie:
Za mą duszę niepoprawną
Mówcie pacierz, przyjaciele!

Jestem możny: w mym majątku
Podług ścisłych obrachunków
Mam co najmniej sto tysięcy
Twych niezwykłych pocałunków!

Jestem możny! W mego serca
Ogniotrwalej ciężkiej kasie
Przekaz leży twej pamięci,
Krwia płacony w każdym czasie.

Gorączką leżałem trawiony, –
W tem nagle u łoża na straży
Stanęła śmierć, ogniem dysząca,
Z zasłoną piekielną na twarzy.

Nie mogłem dosięgnąć jej rysów
Pod ogniów skłębioną gadziną, –
Wtem lice błysnęły, – poznałem:
Ty byłaś, fatalna dziewczyno!

Rozstali się kochając,
Po sprzeczek całej dobie,
Rozstali się okrutnie,
Rozstali – na złość sobie.

I trawiąc się boleśnie,
Jak lampki w ciemnym grobie,
Po kilku latach – zdala
Pomarli – na złość sobie.

Dziewczyno! Ja idę za duszą:
Choć usta twe słodkie być muszą,
Nim zrywać owoce tak lube,
Wystawmy pierw miłość na próbę.

Jeżeli po latach... ot, dwustu
Dotrwamy na szali tej gustu,
O, wtedy bez mknienia powieki
Połączym się z sobą – na wieki.

Kościół jarzył się od światła,
Wkrąg ciekawi się cisnęli,
W gronie strojnych druchów, družbów,
Środkiem nawy ty szłaś w bieli.

A ja stałem na uboczu,
Wiodąc dziwne porachunki
I sumując wszystkie moje
Na twych ustach pocałunki.

Za pocałunki tve płaciłem
Serdeczną moją krwią:
Dziś jeszcze wszystkie w mojej piersi,
Jak noże ostre, tkwią.

I każda pod nim tva pieszczota,
Jak pełzający gad,
Najboleśniejszy z wszystkich sączy,
Rozczarowania jad.

Gdy patrzę w oczu twoich tonie,
Widzę calutką panoramę:
Majaki senne—i miraże —
I malowaną niebios bramę.

Widzę okręty potrzaskane,
Idące na dno, pod fal pianę,
Wysiłki majtków, próżną rozpacz:
Całe me życie zmarnowane.

W przestrzeni, rozkosznie omdlałej,
Gdzie piękność wszelaka się brata,
Dwie myśli się z sobą spotkały
Z dalekich dwóch krańców gdzieś świata.

I razem czuciami wszystkimi
Objęły się ciche a drżące:
Dwie myśli tych, co tu na ziemi
Wiek cały żyć będą w rozłące.

Z Niepocieszenia idę kraju,
Gdzie błędząc w niemej męce,
Duchy bez wieści o swym raj
Rozpacznie łamią ręce.

I idę w kraj Niepocieszenia,
Gdzie udręczona, blada,
Pamięć na głazach opuszczenia
W zadumie wiecznej siada.

MUSĀ JOCĀNS

Zaszedłem w życia kolei
Do ostatecznej nędzy:
Bez wiary jestem, nadziei,
Miłości i pieniędzy.

O, dziewczę! rozplącz zawilość!
W tobie się cudnie splata
Wiara, nadzieja i miłość —
I wszystkie banki świata!

Kocham cię uczuć moich majem,
 Kocham cię duszą mą radosną,
 Kocham cię całym moim rajem,
 Kocham cię całą moją wiosną!

Kocham i wonne snuję dymy,
 Kocham gorąco i przejaśnie, –
 Gdybym miał srogiej dożyć zimy,
 Niech... piorun we mnie trzaśnie!

Gdyś odjechała, chciałem sobie
 Odrazu palnąć w łeb,
 Już z bronią nawet oglądałem
 Z za szyby wielkiej sklep.

Lecz niwecząca zamiar szpetny
 Refleksya przyszła w czas:
 Że kocham przecie raz już setny,
 A żyję tylko raz!

Pani, pani, jakżeś stara!
Aż pomyśleć strach!
Twoja młodość gdzieś, jak mara,
Utonęła w mgłach...

Nie dlatego, bym twe lata
Liczyć miał, o, nie!
Lecz dla tego, że—do kata! —
Już nie kochasz mnie!

Kochanki mojej pierwszej usta
Cukrową słodycz miały, —
Reszta też była wręcz nie pusta:
Ananas i specjały.

Do dzisiaj woń wanilii miła,
Jak sen, co w me serce wnika:
Kochanką moją pierwszą była
(Fakt!) żona cukiernika.

W twoich ustach – słodkie miody,
W oczach – raj u obietnice,
Wdziękiem blasku i pogody –
Uśmiechnięte twoje lice.

W twojem sercu dźwięczy czule
Chór naziemskich melodystów –
I w dodatku – w twojej szkatule
Stos olbrzymi – moich listów!

Chciałem cię kochać wieczność,
Lecz tak się jakoś stało,
Że jak na niedorzeczność,
Kochałem chwilkę małą.

Dziś, gdy widoczna zguba,
Naprawić chcę tę sprzeczność:
Będę cię za to, luba,
Wspominał – całą wieczność.

Miłość nasza będzie wieki
 Trwała – albo jeszcze dłużej:
 Tam – gdzie słońca bieg daleki,
 Nic nie zaćmi jej, nie schmurzy...

Miłość nasza będzie wieki
 Trwała wiecznym gdzieś trwaniem,
 Choć na ziemi tu – kaleki –
 W roczek kochać się przestaniem.

Między ustami i brzegiem puharu
 Wiele stać jeszcze się może,
 Choć piękniejszego, wyznam pani, czaru
 Nie znam w miłosnym zaborze.

Między ustami i brzegiem puharu
 Dosyć – do czarów stargania:
 Mucha naprzykład może sięść na nosie
 Lub mąż wejść bez meldowania.

Pomnisz pani, jak podlotkiem
Rysowałaś wciąż karety, –
Jam spojrzeniem gonił słodkiem
I szeptałem wciąż: niestety!

Dziś masz wszystko: cug sprzężony
I karoce – sny twe złote –
I jedwabie – i salony –
I starego idyotę.

Raz, chociaż rzecz to śmiała,
Kochałem się w poetce,
Wraz miłość swą wylała
W gorących wierszy setce.

Poemat był – jak skała!
Lecz amor skrzył główkę,
Gdyż właśnie rzecz się cała
Rozbiła o końcówkę.

Twoje serce – morza tonie:
 Niechaj mały wietrzyk wionie,
 Już się marszczy, już się chmurzy,
 Chwilką stałe, nigdy dłużej.

Twoje serce – morza tonie,
 Bowiem wszystko w siebie chłonie:
 W niem tonęli nakształt śmieci
 Głupcy, kupcy – i poeci.

Pocałunek twój mistrzowski
 Kluczem był do niebios bramy, –
 Szczęśliwości tam bez troski
 Odemknęły nam się tamy.

I ot było najwspanialej
 Z tą aniel:ką pełnią cudną,
 Ażeśmy się przekonali,
 Że w tem niebie także nudno.

Nie dziw się temu, pani,
Żem ufał twojej cnocie,
Żeś gwiazdą w mej otchłani,
Snem była w mej tęsknocie.

Żem przez cię cud w kobiecie
I świętość widział z nieba...
Do dyabła! w coś na świecie
Choć chwilę wierzyć trzeba!

Przez ciebie, moja miła,
Rzucając ziemskie pęta,
Ma dusza wniebowzięta,
Jak anioł, w niebie lśniła.

Przez ciebie, moja miła,
Rzucając znów błękity,
Ma dusza, jak pies bity,
Żałośnie w niebo wyła.

Jak sen, była miłość nasza —
 I rozwiała się, jak sen,
 Bez boleści, co odstrasza,
 Bez gorszących, przykrych scen.

Nie przejęła duszy trwoga,
 Nie zaznały oczy łez, —
 Najniechybniej, pani droga,
 Tak potrafi lada pies.

Jedna rzecz mi na tym świecie
 Imponuje (*une vraie force!*):
 To twój wielki, nadzwyczajny,
 Najprzepotężniejszy tors!

By pod torsem tym wspinał się
 Ostać się na żywy szczep
 I domacać pod nim duszy,
 Sam Herkules na to kiep.

Daruj, pani, lecz poety
 Miłość w uczuć zawierusze,
 jako lotna rzecz bez mety,
 Nie na twoją balast duszę!

Więc tryumfem i swawolą
 Nie przykładaj zbytnej miarki –
 I to pomnij, że Apolo
 Nie mógł podbić też kucharki.

Gdym był chory, przy mem łożu
 Wszelkiej jeła się postugi,
 Gdym był z życiem na rozdrożu,
 Wždy płaciła moje długi.

I we wszystkim wierna, stała,
 Była z kości, krwi i ciała:
 Ona jedna mnie kochała,
 A i ona nie kochała.

98748

~~92394~~